

[Poul Hartling.]

bemærkelsesværdige — at tilsvarende forpligter partierne sig til en fælles holdning over for forslag eller foranstaltninger, der væsentligt ændrer denne politiks forudsætninger.

Jeg skal ikke kommentere det ud over at sige, at det afsnit var venstre aldrig i livet gået ind på. Det har statsministeren måske haft en fornemmelse af, siden han ikke prøvede at foreslå os noget sådant. Han må instinktivt have vidst, at venstre ikke ville pantsætte sin politiske frihed til regeringen. Vi vil frit kunne lægge vore tanker og forslag frem i tinget, sådan som vi også aftalte det, da vi aftalte septemberforliget. Vi vil frit kunne stemme for det, som vi finder er ret og rigtigt, naturligvis i respekt for den indgåede aftale. Men vi ville aldrig lægge os ind under et socialdemokratisk formynderskab.

Jeg kan resumere, at venstre kan ikke være med til dette forlig. Det kan vi ikke, fordi det ikke klarer arbejdsløsheden. Det kan vi ikke, fordi det ikke klarer vore økonomiske problemer. Om 3 eller 6 måneder vil vi stå midt i en ny krise, fordi dette forlig ikke gik vidt nok eller dybt nok. Det kan vi ikke, fordi venstre ikke vil være med til nok en gang at pålægge befolkningen byrder, som er uden mening, fordi de ikke opfylder formålet. Det er en ny dosis af den socialdemokratiske patentmedicin, som dette land har fået besked på at sluge igen og igen, uden at det har hjulpet det ringeste, eller rettere: jo mere medicin vi får med højere skatter og større offentligt forbrug og kræven-ind med den ene hånd og given-ud med den anden, desto værre er det gået.

Venstre kan ikke være med, fordi venstre har en anden holdning end socialdemokratiet, fordi venstre ønsker et andet samfund end socialdemokratiet. Venstre vil en anden vej. Vi ønsker, at der skal være orden i dansk økonomi, og at vi ikke bestandig skal vakle fra krise til krise, fra afgiftsforhøjelse til afgiftsforhøjelse, fra udlandslån til udlandslån. Og det er ikke nogen utopi; det forudsætter alene, at staten bruger færre penge, og at den enkelte affinder sig med i et par år, at indtægterne ikke øges. Det er den vej, befolkningen ønsker at gå.

Et ja eller et nej til dette forlig er ikke

kun et spørgsmål om, hvorvidt indkomsterne skal stige med en procent mere eller mindre, eller om cigaretterne skal koste 5 eller 10 øre mere pr. stk. Det afgørende må være, om denne forligsskitse fører i den rigtige retning eller den ikke gør det. Efter venstres mening gør den det ikke. Den gør det modsatte. Pengeindkomsternes himmelflugt bliver ikke standset. Underskuddet på betalingsbalancen bliver ikke standset, men får lov at vokse videre. Vi får ikke færre arbejdsløse, vi risikerer at få flere. Men staten får mere indflydelse, mere kontrol, flere penge at fordele efter eget forgodtbefindende og i sikker overbevisning om, at staten altid ved bedst.

Venstre kan ikke medvirke til en løsning, som vi ved ikke løser noget som helst. Venstre ønsker en løsning, og vi har anvist en løsning, men regeringen Anker Jørgensen har ikke ønsket denne løsning eller har ikke haft mod til eller ønske om at bryde med en fortid, som vi nu atter bliver bedt om at betale regningen for.

Hvis dette forlig vedtages, vil vi om nogle måneder være samlet på ny for at drøfte et nyt forlig i en ny krisesituation.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er enig med regeringen om, at det danske samfunds økonomi er stærkt forværret. Vi er også enige, når det fra regeringens side er blevet sagt, at det aldrig har stået så sløjt til med vor økonomi i de sidste 25 år. Den, som rejser rundt i det danske glade sommerland, vil måske nok sige: hvad er det for noget mærkeligt sortmaleri, har vi det da ikke så dejligt og godt i enhver henseende her i Danmark? Nej, det er desværre ikke noget, der er hentet direkte fra teoribøgerne. Når situationen er blevet så alvorlig, som den er, er det, fordi vi i de halvandet år, vi nu har haft regeringen Anker Jørgensen, har levet på gæld, har levet på underskud i et omfang, som man troede var bragt til endelig afslutning i Danmark, dengang Niels Ebbesen og Valdemar Atterdag gjorde deres indsats. Men vi skulle altså komme tilbage til tider af den art, hvor det er gælden, hvor det er underskuddet, som i den grad har ført til, at vi nu står med disse meget, meget store økonomiske problemer.

Og nu er det altså, at dagen nærmer sig,